

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

21

2020.5

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

"ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

ἂν τό αὖριο δέν ἔρθει

Πρὶν ἀρκετὰ χρόνια ἓνας Ἴρλανδὸς τραγουδιστὴς εἶχε κυκλοφορήσει ἓνα δίσκο μὲ τραγούδια του. Τὸ ὄνομά του Ronan Keating, ἓνας πρῶην Boyzone, ὅπως θὰ ξέρουν αὐτοὶ πού γνωρίζουν περισσότερες λεπτομέρειες ἀπ' αὐτά.

Τὸ ἄλμπουμ αὐτό, πού γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία, εἶχε τὸν κάπως ἀσυνήθιστο τίτλο: If tomorrow never comes. "Ἄν τό αὖριο δέν φτάσει ποτέ".

Ὁ Ronan Keating, πού πρέπει νὰ ζεῖ σήμερα, εἶναι σχετικὰ νέος (γεννήθηκε τὸ 1977). Ἔχουν ἔρθει πολλὰ «αὖριο» ἀπὸ τότε πού πρωτοτραγούδισε τὸ "Ἄν τό αὖριο δέν φτάσει ποτέ". Ὅμως τὸ βαθύτερο μῆνυμά του παραμένει, ἂν θέλουμε νὰ τὸ δοῦμε πέρα ἀπὸ τοὺς ἤχους καὶ τίς λέξεις.

Καὶ εἶναι βέβαιο γιὰ τὸν καθένα μας πῶς κάποτε θὰ σταματήσουν τὰ αὖριο νὰ ἐπανέρχονται.

Βιβλικές, λεγόμενες, καταστροφές, τσουνάμια, τυφῶνες, σεισμοί, ἐπιδημίες ψαλιδίζουν πολλοὺς ἀπὸ μᾶς πρὶν φτάσουμε στὸ αὖριο.

Δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἢ καὶ περισσότερα κάποτε θύματα τελείωσαν αἴφνης τὴ μικρὴ ζωὴ τους ἀπὸ ἓνα 'ἀτύχημα'. Ἡ "πρόρρηση" τοῦ Ronan καθημερινὰ ἐπαληθεύεται. Γιὰ πολλοὺς τὸ αὖριο δέν φτάνει ποτέ.

Ἐμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι, ἀκούγοντας τίς εἰδήσεις γιὰ ἀναρίθμητα θύματα, ὑποσυνείδητα ικανοποιούμεστε συνήθως μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εὐτυχῶς δέν συμπεριλαμβανόμαστε στοὺς ἀριθμούς!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος φαίνεται νά ἀκολουθεῖ διαφορετική μέθοδο. Θά ἔλεγε κανεῖς πῶς ἔχει βρεῖ ἄλλο ἀντίδοτο ἀπό αὐτό πού συνήθως περιμένουμε: **«Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω»**. Κάθε μέρα πεθαίνω, ἔλεγε. (Α΄ Κορ. 15:31). Τί εἶναι τέλος πάντων αὐτό πού θέλουμε· νά ζήσουμε ἢ νά πεθάνουμε;

Καί πῶς εἶναι δυνατό νά πεθαίνει κανεῖς κάθε μέρα; ρωτάει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Ἰδού συνοπτικά, στή ἐρμηνεία του στήν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή, ἐξηγεῖ πῶς μπορεῖ κανεῖς νά πεθαίνει καθημερινά:

«Πῶς ἀποθνήσκει [ὁ ἀπόστολος] κάθε μέρα; Ὡς πρὸς τὴν προθυμία καὶ μέ προετοιμασία γι' αὐτό» («τῇ προθυμιά καὶ παρασκευαζόμενος»).¹

Τό φάρμακο λοιπόν, σύμφωνα μέ τούς ἁγίους μας, δέν εἶναι ὁ φόβος γιά τόν ἐπικείμενο ἔτσι κι ἄλλιῶς θάνατο - ἢ ἀπόκρουση τοῦ θανάτου - ἀλλ' ἀντίθετα, ἡ προετοιμασία ὑποδοχῆς.

Ἡ τρέχουσα πανδημία (ὁ 'κορονοϊός') μᾶς κάνει ἐπιφυλακτικούς καὶ προσεκτικούς. Ἀλλά μάλλον στροφή τῆς πυξίδας πρὸς ἄλλους προορισμούς καλούμαστε ν' ἀκολουθήσουμε: πῶς νά **ἐτοιμαστοῦμε γιά τὴν ἀναχώρηση**, πῶς θά γευτοῦμε τίς γλυκεῖες ἐλπίδες πού προαναγγέλθηκαν ἀπό αἰώνων.

Κάποιος γέροντας παλαιά ἔλεγε:

«Ὅποια ἐργασία κι ἂν κάνεις, κάθε στιγμή νά λές: Ἐάν μέ ἐπισκεφθεῖ τώρα ὁ Θεός, τί γίνεται; Καὶ δές τί σοῦ ἀπαντᾷ ὁ λογισμός. Ἐάν σέ κατακρίνει, ἀμέσως σταμάτα καὶ πέταξε τὴν ἐργασία πού ἔχεις στά χέρια καὶ πιάσε ἄλλη, στήν ὁποία πιστεύεις πῶς εἶναι καλά νά σέ βρεῖ ὁ θάνατος. Γιατί ὁ ἀγωνιστής κάθε ὥρα πρέπει νά εἶναι ἔτοιμος νά διανύσει τόν τελευταῖο δρόμο του».²

¹ Ἰωάννης Χρυσόστομος ΕΠΕ 18 Α, 653 Δ.

² Μέγα Γεροντικό 11:112.

Αυτό δέν είναι 'έντολή'.
Είναι μιά ανάγκη. Νά
βρεθοῦμε 'στό δρόμο μας'.

Άκόμα καί τό κοσμικό
πνεῦμα βλέπουμε νά
διαποτίζεται κάποτε ἀπό
αυτή τήν έντονη ιδέα. "Ένα
τραγούδι τῶν καιρῶν μας,
'δικής' μας παραγωγής,
μελώδησε αυτή τήν πορεία,
καί αξιοζήλευτα ειρηνικά.

**Τούς πικρούς βοριάδες
πάνω στό βουνό / καί τά
κυπαρίσσια δέ θά ξαναδῶ / τώρα θά σ' αφήσω καί θά πάω μακριά / τώρα θ'
άνοίξω τά φτερά. / Τά μεγάλα βράδια τό μικρό γιαλό / πίσω θά τ' αφήσω δέ θά
ξαναρθῶ / γιά μεγάλους δρόμους γιά βαθιά νερά / τώρα άνοίγω τά φτερά .**

Ό θάνατος δέν είναι φρικτός. Φρικτή είναι ή άπομάκρυνσή μας ἀπό τήν Πηγή τής
ζωής καί τής χαρᾶς. Ό θάνατος είναι ή είσοδος μας στή ζωή. Αυτή τή ζωή πού «**θά
άποκαλυφθεῖ σέ μᾶς κατά τήν συντέλεια τοῦ κόσμου, μιά άνέσπερη καί χωρίς
τέλος ήμέρα**».³

Έκδότης: Αρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Αθηνῶν &
πάσης Έλλάδος Μακάριος
Έπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com

³ Συμεών Νέος Θεολόγος, 'Ηθ. 1 ΑΑΠ 4, 70.